

et Tidspunkt, hvor Ministeren mener, at han ikke kan give Besked til Rigsdagen og til Folket i sin Helhed, har en elskværdig Fyr ikke nogen særlig Fortrinsret overfor Finansministeren.

Finansministeren kunde simpelt hen have afvist Spørgsmaalet og sagt: Jeg vil ikke udtale mig om denne Sag, saa kan De mene, hvad De vil. (*Borgbjerg*: Det vilde have været en Bekræftelse!). Nej, det vilde det ikke have været (*Stemmer*: Jo, jo!). Hvis De, mine Herrer, har den Mening, at i et saa vigtigt Forhold er det en Ministers Pligt at tale tværtimod Sandheden, for at Bladene kan fortsætte en Strid, eller af hvilken Grund det nu skulde være, er det en Mening, som jeg paa ingen Maade kan dele. (*Borgbjerg*: Det gjorde dog Vilhelm Lassen). Det ærede Medlem har ondt ved at tie. (*Borgbjerg*: Den Replik har jeg hørt før). Men den har dog ikke hjulpet noget.

Formanden: Jeg maa bede ærede Medlemmer om ikke at afbryde Taleren.

J. C. Christensen: Jeg mener, at naar man ovre i Amerika kunde undlade at benægte Sandheden, er vi ikke større her, end at vi kunde bære os ad paa samme Maade og afvise den Slags Spørgsmaal, selv om det var en elskværdig Fyr, der bad om at faa Svar.

De Grunde, Finansministeren anførte til Støtte for sin Adfærd, kan jeg ikke godkende. Han spurgte: Tror man virkelig, at en Minister i et krigsforberedt Land umiddelbart før Krigens Udbrud til en Journalist, der kom og spurgte, om der mobiliseredes, vilde have sagt: Ja, vi mobiliserer? Tror man ikke, han vilde have benægtet det? Jeg refererer kun, jeg kan, som sagt, ikke gengive Ordene nøjagtigt, men det var Meningen. Jeg tror, at i et krigsførende Land vilde Ministeren uden videre have afvist et saadant Spørgsmaal, han vilde slet ikke have svaret en Journalist, der kom og spurgte om noget saadant. Mobiliseringsspørgsmaal giver man ikke Besked om. Naar man mobiliserer, ringer Kirkeklokkerne, og saa hører hele Folket det og ved da, hvad der er i Gære. Der er ingen Minister, der indlader sig paa at diskutere den Sag med en elskværdig Fyr fra et Blad.

Jeg kom ikke ind paa Ministeriets Stilling i Gaar, fordi jeg fandt, at den var tilstrækkelig karakteriseret udenfor denne Sal, men naar Ministeren nu har draget den frem og vil have den til Forhandling

i denne Sal, har vi ingen Grund til at gaa til Side for en saadan Forhandling. Jeg kan ikke se bedre, end at Ministeriet — og hele Ministeriet er jo her enigt — har sat en Plet paa denne Sag og sat en Plet paa sig selv i denne Sag, og det er beklageligt. Ganske vist har jeg ikke nogen Sinde haft stor Forkærlighed for Ministeriet, det har jeg heller aldrig givet mig ud for at have. Jeg har aldrig ønsket Ministeriet særlig gode Dage, men jeg har ikke nogen Sinde ønsket, at Ministeriet i denne Sag skulde komme saadan af Sted, som sket er. . . (Afbrydelse). . . Nej, det har jeg ikke. Ministeriets kranke Lykke i denne Sag rækker langt videre ud, end man maaske aner i Øjeblikket. Allerede skriver Blade i vort Naboland om det danske Ministerium, at man skal modtage dets Dementier med Forsigtighed, og det er ikke godt, naar noget saadant kan skrives ogsaa udenfor Landets Grænser.

Hvad der her er sket, bidrager til at styrke den Følelse i vort Folk, at denne Sag skal trumfes igennem som en Overrumpling. Den Følelse er opkommet i vort Folk, at denne Sag skal trumfes igennem under Henviisning til den Fare, det kan rumme for os at have de vestindiske Besiddelser. Men det er ikke heldige Vilkaar for denne Sag. Derfor mener jeg, at hvis man vil trumfe denne Sag igennem og ikke udsætte den, hvad man efter mit Skøn godt kunde, maa man gaa til Valg. Det synes mig at være det eneste glædelige, der var i Finansministerens Tale, at han sagde, at hvis Sagen ikke nu kan føres igennem paa Rigsdagen, gaar vi til Valg. Mine Herrer! Lad Sagen komme til Valg, lad Vælgerne dømme, saa kan vi se, hvad der kommer derefter.

Finansministeren (Brandes): Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) begyndte sit Foredrag med at anføre nogle Ord, som jeg havde nævnt i mit Foredrag i Gaar, nemlig at der var øvet et venskabeligt Tryk paa os til Genaabning af Forhandlingerne — saaledes maa jeg vel sige — mellem de Forenede Stater og Danmark. Jeg siger Genaabning, for det var det i Virkeligheden. Den foreliggende Sag har, som jeg nævnede i Gaar, og som alle ærede Medlemmer ved, to Gange før været til Behandling mellem Fristaterne og Danmark. Det var ikke et jomfrueligt Emne, vi skulde forhandle om, tværtimod havde Spørgsmaalet ligget i Luften i mange Aar. Det blev taget frem i 1902—03, og det har siden den Tid —